

*Minden kutyának feladata van.
Ellie-é mind közül a legfontosabb.*

**EGY KUTYA
NÉGY ÉLETE:
ELLIE**

W. Bruce Cameron

W. Bruce Cameron

**EGY KUTYA
négy élete:
ELLIE**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2017

Elcise-nak és Gordonnak

1

Első emlékem: anyám illata és tejének íze.

Komoly küzdelem árán férközhettem csak oda hozzá: testvéreim puha, szőrös kis testén kellett minduntalan átevicélnem, hogy hozzájussak a tejhez, és megtölthessem vele korgó gyomromat. Hason csúszva, erőtlen lábaimmal toltam előre magamat, úgy küzdöttem le a távolságot centiméterről centiméterre, míg végre előmlött a nyelvemen az édes íz.

Néhány nappal később kinyílt a szemem is, már láthattam anyám sötétbarna arcát és a puha pokrócot, amin feküdt; bár kezdetben csak homályosan.

Néha, amikor magányos voltam, nem leltem a helyemet vagy fáztam, szűkölve bújtam hozzá. Testvéreim mindannyiszor félreértették vinnyogásomat: azt hitték, az a gyengeségemről árulkodik. Rögvest rám is vetették hát magukat. Heten voltak – mind barnák,

fekete foltokkal –, és én nem értettem, miért esik annyira nehezükre belátni, ki itt a főnök.

Ha egyszer nem anyánk, hát én leszek az. Meg voltam győződve arról, hogy én vagyok a kölykök között a legértelmesebb.

A lépcsőn gyakran egy asszony érkezett hozzánk látogatóba. Érintésénél csak a hangja volt lágyabb. Amikor először jött, anyám megmorogta, épp csak figyelmeztetésül. Az asszony ezért tisztos távolságot tartott tőle. Később anyám, úgy tűnik, meggondolta magát, és úgy döntött, nem bánja, ha az asszony a kezébe vesz bennünket, magához szorít, és úgy dajkál becézgetve.

Érdekes illata volt ennek az asszonynak. Tisztaság (szappané), valami ínycsiklandozóé (minden kétséget kizáróan ételé), és még egy saját, csakis őrá jellemző szaglenyomat. Nem bántam, ha felvesz engem – legalábbis nem annyira. De azért mindig megkönnyebbültem, amikor finoman visszatett anyám mellé, a takaróra.

Néha egy férfi is lejött hozzánk azon a lépcsőn. Ő is szemügyre vett bennünket, és mindig hozott anyánknak ételt és vizet. Jaj, az a víz...! Amikor először merészkedtem közel a tálkához, hogy körbeszimtoljam, egyik bátyám nagyot lökött rajtam, és én fejfel előre belepottyantam a tálba.

Juj, de hideg volt! A víz azonnal belement az orromba, hogy a szemem is könnybe lábadt, és amikor vinnyogva anyám segítségét próbáltam kérni, a szám is tele lett vele. Minden erőmre szükségem volt, hogy kimásszak a csúszós tálból. Alaposan megráztam magamat, hogy megszáráítsam a bundámat. Attól fogva messze

elkerültem a vizesedényt. Bátyám semmiféle megbánást nem mutatott, noha kétségkívül az ő hibája volt az egész.

Eltelt egy-két hét, a lábaim megerősödtek, már könnyedén elbírtak. Egy nap a férfi nagy, barna tárgygal a kezében érkezett. Melénk rakta a földre, aztán finoman megfogta az egyik bátyámat, és beletette.

– Gyerünk a dobozba, kisöreg! – így szólt. – Ne félj, nem leszel ott sokáig!

Bátyám rémülten kiabált. Hallottam, de nem láttam őt! Aztán mind nyifogni és csaholni kezdtünk, ahogy a férfi egyenként megragadott és betett minket a bátyánk mellé... a dobozba.

Mintha valamiféle szűk szobácskába kerültem volna; falai és padlója sima, síkos anyagból volt. Apró karmaim összevissza csúszkáltak rajta. És ez a korcsolyázás csak még kínosabbá vált, amikor a férfi felemelte a dobozt.

Testvéreimmel egymás hegyén-hátán hemperegtünk, nem tudván, mi történik velünk. Felálltam két nővérem hátára, mellső mancsommal végre fogást találtam a doboz peremén, és kilehettem. A férfi felfelé tartott a lépcsőn, nyomában anyám ügetett. Ez kissé megnyugtató. Csak nem lehetünk akkora veszélyben, ha anyánk is velünk tart!

– Nana! Menj csak szépen vissza, kislány! – szólt rám a férfi. – Ki ne ess nekem!

Finoman lefejtette mancsomat a doboz széléről, mire hátrabucskáztam, és épp azon a kajla bátyámon landoltam, aki a vízbe

lökött. Rögvest rágni kezdte az egyik lábamat, mire én ingerülten elrántottam.

A férfi vitt még bennünket egy darabon, majd letette a dobozt, és az asszony segítségével egyesével kiemelt belőle mindannyiunkat.

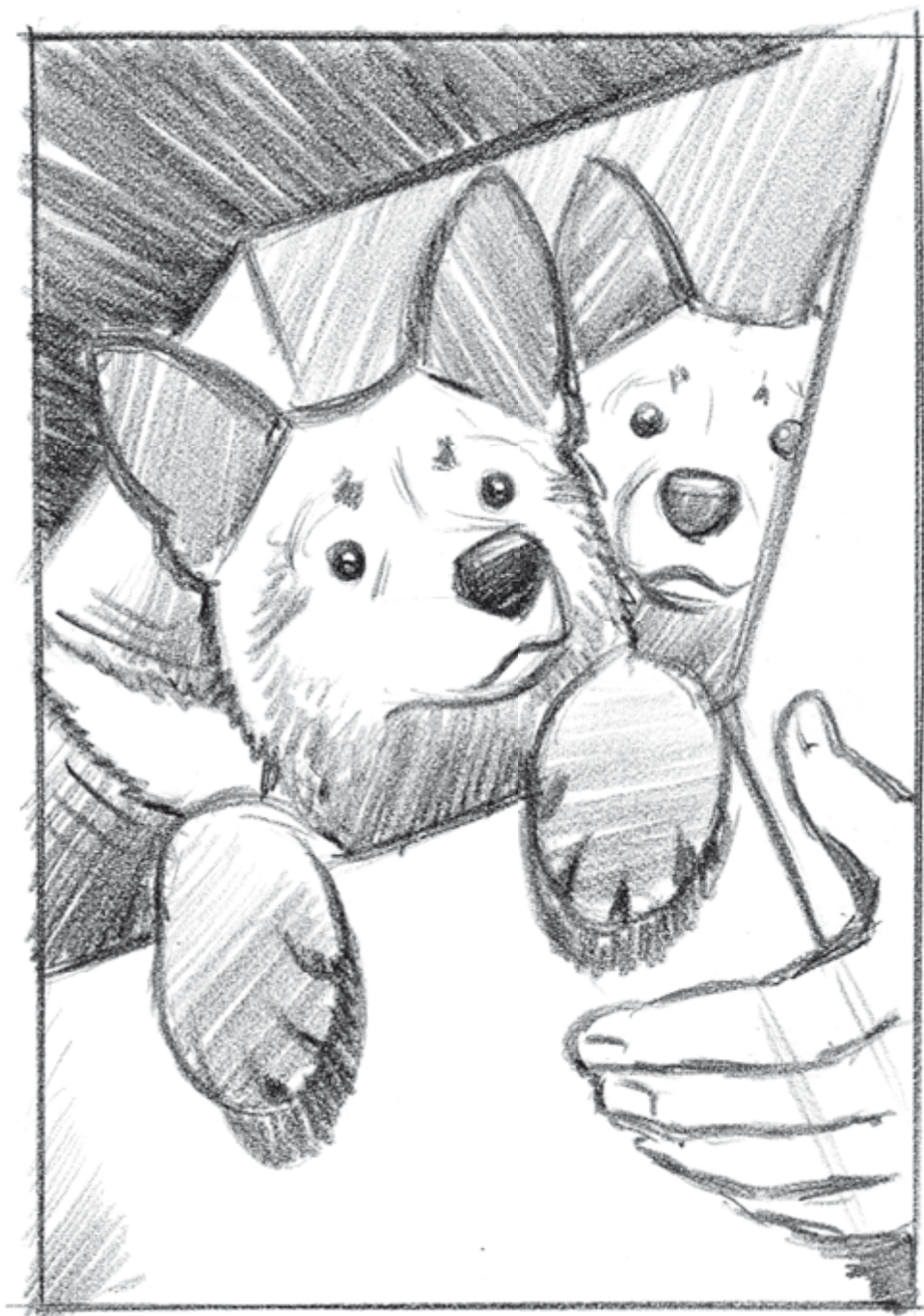
Lenyűgöző helyre kerültünk.

Úgy hívták: Odakint.

Először a fénnel ismerkedtünk meg. Olyan erős volt, hogy percekig alig láttam. Aztán valami furcsa, puha, ruganyos dolgot éreztem a talpam alatt – olyan volt, akár a takarónk, noha kissé szúrós. Ez a fű! Gyorsan megharaptam, hogy tudja, ki a főnök. Nem harapott vissza, tehát, úgy véltem, ezt megbeszéltük. Ettől fogva a fű felett is én uralkodtam.

Na és a szagok! Anyámét már ismertem, a pokrócét is, ami az otthonunk, na, és az asszonyét és a férfiét, akik időnként meglátogattak. De a levegő itt folyamatos mozgásban volt, és minden fuvallat lenyűgöző, új illatokkal izgatta az orromat. Testvéreim hangos vakkantások közepette rohantak el mellettem botladozva, és a nagy sietségben újra meg újra orra buktak és az oldalukra dőltek. Én nem mozdultam – égnek emelt orral igyekeztem kideríteni, hová kerültem.

A fű a talpam alatt tiszta, erős illatot árasztott. Szinte elnyomta az őt kísérő tömény, sötét illatot, amitől egyszerre ásni támadt kedvem. A szél pedig még több szagot hozott, távolabbról – a ház felől kellemes, kissé füstös illatot, édeskés aromát a falakat övező bokrokról, és valami savanykás, bántó, orrfacsaró büzt a kerítésen túl nyugtalanító sebességgel tovaszáguldó, titokzatos dolgok irányából.

No, és valami rejtelmesen eleven, bundás dolog szagát, ami a sajjátomra emlékeztetett.

Ez utóbbi egy felnőtt kutya irányából áradt felém, aki kennelbe volt zárva. Anyám egyenesen hozzá ügetett, orrukát a rácson át egymáshoz nyomták. Tudtam, hogy a másik kutya hím, mint a bátyáim, és azt is éreztem, hogy anyám nagy becsben tartja. Nem tudom, miért, de biztos voltam benne, hogy a másik kutya az apám.

– Úgy nézem, jól meglesz a kölykökkel – szólt a férfi az asszonyhoz. – Nem bánod, Bernie? Szeretnél kijönni?

Apánk neve tehát Bernie.

Az asszony kinyitotta a kennel ajtaját. A kutya kiugrott a szabadba, körbeszimatolt bennünket, aztán levizelte a kerítést.

Mind utánaszaladtunk, fel-felbukva, de mindig újra felpattanva. Bernie lehajtotta a fejét, mire egyik bátyám felugrott, és belecsípett a fülébe. Micsoda tiszteletlenség! De Bernie nem bánta. Csupán megrázta a fejét, amitől a bátyám felbucskázott.

Néhány testvérünk ezt kihívásnak vette: mind Bernie-re vetették magukat. Ő a legtöbbjüket finoman lerázta magáról, a többieket megszaglászta, végül odalépett hozzám.

Én nem haraptam meg, és ugrálni sem kezdtem, tehát maradtam a négy lábamon. De azért hozzám is lehajolt, alaposan körbeszaglászott, végül egyik mancsát a hátamra tette, csak mert megtehetette.

Tudtam, hogy nem szabad ellenállnom. Igaz, a testvéreim között én voltam a vezér (még ha némelyiküknek nehezebbre esett is ezt felfogni). De ez az apa-kutya, akárcsak anyám, felettem állt.

Hagytam hát, hogy lenyomjon a ruganyos, puha fűre, és néhány pillanatig ott tartson; míg végül otthagytott, és a férfihoz ment, hogy az megsimogathassa, és megvakarhassa a füle tövét.

Ezután minden napnak részévé vált az „odakint”. Megtudtam, hogy az a sötét, izgató anyag a fű alatt: a föld. És azt is megtanultam, hogyan érjem el, hogy testvéreim kellő tisztelettel adózzanak nekem. Az volt a szokásuk, hogy mögém lopódtak és rám vetették magukat, vagy keresztülrohantak az udvaron, és úgy ökleltek fel. Kénytelen voltam rájuk vicsorítani a fogaimat, vagy addig hempergni velük, míg én kerekedtem felül. Akkor aztán méltóságteljesen elvonultam, csak hogy legközelebb én lopódzhassak őmögéjük.

Furcsamód egyszerűen képtelenek voltak elfogadni, hogy én vagyok a vezér!

Küzdöttek, tekeregtek alattam, és apró mancsukkal megpróbáltak a földre nyomni, ahogy Bernie tette. De ők nem voltak sem az apám, sem az anyám, a tiszteletlenségük tehát sosem maradt megtorlás nélkül. Ám ettől még tovább próbálkoztak.

Időnként Bernie is játszott velünk egy keveset, vagy az asszony érkezett néhány fura szagú dologgal, és nekünk adta őket, hogy azokat rágcsáljuk.

– Tessék, a játékaitok, kiskutyáim! – mondta ilyenkor.

Egy nap idegen férfi érkezett az udvarra. Neki egész más fogalmai voltak a játékról. Azzal kezdte, hogy hangos csattanással összeütötte a két tenyerét. Egyik bátyám rémült kiáltással anyánk felé vetette magát. A többiek közül többen vinnyogva hátrahőköltek. Én is megijedtem ugyan, ám valami azt súgta, nincs veszély.

A férfi felkapkodta közülünk azokat, akik nem tűntünk annyira rémültnek, beletett minket egy dobozba, majd az udvar egyik félreeső sarkához vitt.

Ott szépen kipakolt bennünket egymás mellé. Amikor én kerültem sorra, csak kitett a fűre, aztán sarkon fordult, és elindult, mintha egészen megfeledkezett volna arról, hogy én is a világon vagyok. Követtem, mert kíváncsi voltam, mit fog tenni ezután.

– Jó kutya! – dicsért meg.

Jó kutya, csak mert utána eredtem? Nem valami nehéz ezt az embert lenyűgözni.

Ezután elővett valamit a zsebéből. Kibontotta, és a fejemre borította a lágy anyagot.

– Nos, kislány, kitalálsz-e az ingből? – kérdezte.

Fogalmam sem volt, mi történik, de cseppet sem volt ínyemre a dolog. A fehér pamut minden oldalról körbevett, mintha takaróba csavartak volna. Igyekeztem megküzdeni vele, hogy megtanítsam rá, ki a főnök, mint azt tettem a fivéreimmel és a nővéreimmel is. Ám kaparhattam, rághattam, mégsem szabadultam tőle. Erősen kapaszkodott belém, körbefonta a fejemet, az egész testemet.

Megpróbáltam elindulni, hátha lerázhatom. Az ing jött velem. Felmordultam, és ingerülten megráztam a fejem. Ez legalább segített valamit: a pofám kiszabadult a ruha fogságából, így egy foltban megláttam a zöld pázsitot, épp a farkam mellett.

A farkam! Ez az! Úgy jutok ki ebből az izéből, ha tolatni kezdek. Így is tettem, közben pedig vadul ráztam a fejem, hogy az ing

végre lehulljon rólam. Pillanatokon belül szabad voltam. A férfi még ott volt a közelben, így odaszaladtam hozzá dicsekedni.

Az asszony közben kijött az udvarra, és figyelte az eseményeket.

– A legtöbbször beletelik egy-két percre, míg rájön, mit tegyen. De ez itt egész értelmes – jegyezte meg a férfi.

Letérdelt mellém, lefogott, és a hátamra fordított a fűben. Kínosan mocorogtam a keze alatt. Ez nem igazság! Annyival nagyobb, mint én vagyok!

– Nem szereti, ha ezt csinálod vele, Jakob – figyelmeztette az asszony.

– Egyik sem szereti. Csak az a kérdés, megadja-e magát, és hagyja, hogy én legyek az úr, vagy tovább küzd ellenem. Nekem olyan kutya kell, aki tudja, hogy én vagyok a vezér – felelte a férfi.

Elcsíptem a „kutya” szót, és éreztem, hogy nem haraggal mondták. Szorult helyzetem tehát nem lehet büntetés. Mégsem hagynak megmozdulni. Hasonló érzés volt, mint amikor Bernie szorított le a földre legelső találkozásunkkor. És ez a férfi nagyobb volt nálam, akárcsak Bernie. Ez talán azt jelentette, hogy erre a férfira is ugyanúgy hallgatnom kell, mint apára.

Akárhogy is, nem sikerült kitalálnom, mi ez a játék, amit játszunk, így hát jobb híján elengedtem magam. Nem küzdöttem tovább.

– Jó kutya! – szólt újra a férfi. Megtudtam, hogy a neve Jakob. És hogy érdekes elképzelései vannak arról, hogyan kell egy kiskutyával játszani.

Mindezek után lapos, fehér dolgot vett ki a zsebéből, és összegyúrte. A hang, ami ezt a tevékenységet kísérte, izgalmasabb volt, mint bármi, amit azelőtt hallottam! Szerettem volna közelebről megnézni magamnak – sőt, jó lett volna megkóstolni. Mi lehet ez a sosem látott csoda?

– Kéred, kislány? Kell a papír? – kérdezte Jakob.

De még mennyire, hogy kell! Jakob ide-oda mozgatta az orrom előtt, én pedig kergettem, csattogó állkapoccsal igyekeztem elkapni. De hiába! A szám túl kicsi, a fejem túl lassú. Végül a férfi a levegőbe dobta a játékot, én pedig utánavetettem magam. Hopp! Mindkét mancsommal a földre szorítottam, hasra vágódtam, és rágni kezdtem. *Na, most próbáld meg elvenni!*

Érdekes íze volt, de korántsem annyira jó, mint ahogy azt elképzeltem. És egyébként is sokkal érdekesebb volt, amíg mozgott. A fogaim közé vettem, visszavitettem a férfinak, és a lába elé ejtettem. Aztán letettem a fenekem a fűre, és farkcsóválva vártam, vajon elérte-e a célzást: eldobja-e újra.

– Ezt itt – szólt Jacob. – Ezt választom.

2

Jakob felemelt, és kivitt az udvarról. Elámultam. Az „odakint” sokkal, de sokkal nagyobb volt annál, mint amit valaha elképzeltem. Mintha sosem akarna vége szakadni! A ház előtt nagy, zajos valamik száguldoztak; fém és füst bűze és egyéb szúrós, kellemetlen szagok áradtak belőlük. Elképzelni sem tudtam, mik lehetnek, de ösztönösen éreztem, hogy óvakodnom kell tőlük. Jakob épp az egyik ilyennek a hátulján nyitott ki egy ajtót. Nyüszögve fészkelődni kezdtem a karjaiban.

– Semmi baj, kislány – nyugtatott Jakob. – Csak egy rövidke utazás a furgonnal. Nem kell aggódnod. Érted? Csak egy furgon.

Furgon. Jakob hangja megnyugtatóan csengett, engem mégis elfogott a szorongás. Nem szerettem volna semmiben sem menni sehová, aminek ilyen szaga van.

Volt ott valami hátul: akár egy doboz, csak fémből. Jakob félkézzel kinyitotta, a másikkal óvatosan beletett.

Azután magamra hagyott. Egészen egyedül!

Ez nagyon nem volt rendjén, abban biztos voltam. Persze, annak sem örültem, hogy elszakítanak az anyám, fivéreim és nővéreim mellől, de valami azt súgta, ez normális dolog. A kutyáknak az emberek mellett a helyük. Most már Jakob a családom.

De hisz' akkor *együtt* kell lennünk! Nem mehet el csak úgy megszire, és hagyhat engem egy hideg fémdobozban, egy bűzös furgon hátuljában!

Csaholtam. Vinnyogtam. Megtettem mindent, csak hogy tudasam Jakobbal, mekkora hibát követ el, és hogy jobban tenné, ha azonnal visszajönne hozzám. De, úgy tűnik, nem jutott el hozzá a hangom, mert nem jött, hogy kivegyen a dobozból. Ehelyett váratlan dörrenést hallottam, a ketrecem megrázkódott, és *elindultunk*. Épp, mint amikor a dobozban visznek ki a kertbe, úgy hintáztam ide-oda. Cseppet sem tetszett nekem ez az egész! A furgon hörgött és morgott, és szinte biztosan tudtam, hogy mindjárt elevenen felfal. Hol lehet Jakob?

Végül mégiscsak meghallhatta szilaj ugatásomat, mert amint a furgon végre nyugton maradt, visszatért, és kivett a ketrecből.

– Nem is volt vészes, ugye, kislány? – kérdezte.

Bosszantóan jókedvűnek tűnt ahhoz képest, hogy micsoda borzalmakon mentünk keresztül. Ám annyira hálás voltam, amiért mégiscsak visszajött, hogy képtelen voltam neheztelni rá. Csak némán a mellkasához simultam, miközben ő több emeletet lépcsőzve felvitt az új otthonomba.

Ott aztán volt felfedeznivaló! Kezdve egy konyhával, benne ínycsiklandozó illatok és szokatlanul kicsi ajtók, amiket nem tudtam kinyitni, még a mellső mancsommal sem. Egy nappali, egy Jakob szagát őrző kanapé és egy doboz, amiből időnként zaj áradt. Erkély, ahová néha kiültünk Jakobbal, és elnéztünk a házak, udvarok, fák felett, és még több száguldozó valamit láttunk, olyat, mint a furgon.

Volt még egy hálószoza, benne méreteres ágy. Annak is Jakob-szaga volt. Először megpróbáltam felmászni rá, de Jakob szigorúan visszatett a padlóra.

– Nem szabad! Ez a te ágyad – mondta, és egy puha, bolyhos korongra mutatott az ágy mellett. Egy kicsit emlékeztetett a pokrócra, amin anyámmal és a testvéreimmel osztoztam. Ám az ő illatukat hiába kerestem rajta. Új fekhelyemet szagolgatva csak ürességet és hideget éreztem.

A kedvenc újdonságom a park lett. Jakob érkezésünk napján többször is elvitt oda. Ott még több volt a ruganyos pázsitból, amin jólesik a futás, Jakob pedig botokat dobált nekem, hogy rájuk vessem magam, aztán visszavigyem őket neki. Majd kis, gömbölyű valamit vett elő a zsebéből, és azt is eldobta. Rögtön lecsaptam arra is, és igyekeztem bekapni kicsiny kölyökszájjammal.

Ekkor apró állatka suhant el mellettem, nyomában fura, bozontos farkok. Rögtön otthagytam a labdát, és inkább őutána eredtem. Ez sokkal jobb játék!

Egyértelmű, hogy ezt az állatkát arra teremtették, hogy üldözni lehessen. Cikcakkban szaladt végig a fűvön, egy közeli fa irányába.

Legnagyobb csodálkozásomra meg sem állt, úgy szaladt fel a fatörzshöz! Megpróbáltam utánacsinálni, de a hátamra hemperedve elterültem a földön. Az idegen állat egy magas ágon ült, és csak nevetett rajtam, ahogy körbe-körbe szaladgáltam a fatörzs körül, és csalódotan ugattam. Miért hagytak cserben a mancsaim? Az állatkának olyan könnyedén sikerült a mutatvány!

Jakob jelent meg mellettem, leült, és megvakarta a fülem tövét.

– Ne add fel, kislány! – mondta – Soha ne add fel! ...Viszont nem hívhatlak örökké kislánynak. Elleya.

Kíváncsi voltam, vajon miről beszélhet.

– Jávorszarvast jelent svédül. Svéd juhászkutya lesz mostantól!

Tudtam, hogy hozzám beszél, ezért csóváltam a farkam, még ha szavaiban nem is találtam értelmet.

– Elleya, Elleya – mondogatta, felállt, és tett néhány lépést hátrafelé.

– Gyere, Ellie! Hozzám!

Nemsokára már ismerősen csengett a szó: „hozzám”. Jakob egyik kedvenc szava volt. Amikor kimondta, néha kerültem egyet feléje, hogy megtudjam, mi a helyzet, és ő ilyenkor mindig megsimogatott, és kaptam valami finomságot a kezéből. A „hozzám” dicséretet jelentett, simogatást és jutalomfalatot, így hát nemsokára minden egyes alkalommal megjelentem, valahányszor meghallottam. A kedvenc mondatom Jakob szájából mégis a „Jó kutya!” volt. A „Jó kutya!” mindig azt jelezte, hogy meg fog simogatni, és addig dörgöli a bundámat, míg egész testemben remegni nem kezdek a

gyönyörtől. Jakob kezének olajszaga volt, és rajta volt még a furgonja szagnyoma, meg papíré és más embereké.

Jakobot mintha semmivel nem lehetett volna kihozni a sodrából, még azzal sem, amikor szűk kis hólyagom jelezte, hogy megtelt, és feltartóztathatatlanul kiengedte tartalmát. Ha sikerült kiélnem a szabadba, mielőtt ez megtörtént volna, gazdám úgy megdicsért, hogy eldöntöttem: próbálom minél gyakrabban így alakítani a dolgokat, ha már ekkora örömet szerzek neki ezzel.

Boldoggá akartam tenni Jakobot. Csak épp nem tudtam, mivel.

Türelmes volt velem, mindig végtelenül türelmes. Simogatott, „jó kutyának” hívott, és úgy láttam, örül, ha ott vagyok vele. De tudtam, hogy boldogtalan. Amikor nem velem sétált, többnyire a kanapén ücsörgött. Néha bekapcsolta a beszélő dobozt, de volt, hogy csak ült, vagy hanyatt feküdt, és a plafont bámulta. Amikor odamentem hozzá, és orrommal megböködtem a kezét, szórakozottan morzsolgatta egy kicsit a fületem, de sosem túl hosszasan.

Ilyenkor nagyot sóhajtvá lefeküdtem mellé. Úgy véltem, jobban érezné magát, ha felengedne maga mellé a kanapéra. És én is jobban érezném magamat. De hamar megtanultam, hogy erre hiába várok.

Első közös esténken Jakob nézte egy ideig a zajládát, majd ásírtott, és a hálószoba felé indult. A nyomába eredtem. Levetkőzött, és bebújt az ágyba, a takaró alá. Olyan kényelmesnek tűnt az a hely, hogy habozás nélkül felugrottam mellé. Minden ügyességemre szükségem volt, hogy olyan nagyon nagyot ugorjak, tehát számításaim szerint dicséretet és esetleg némi jutalomfalatot érdemeltem.

Csakhogy Jakob ehelyett felkelt, és visszatett a padlón lévő szőrös korongra.

– Ez a te helyed – mondta. – A tiéd, Ellie.

Azzal visszamászott a nagy ágyba. Láttam, nem akarja, hogy csatlakozzam hozzá odafenn, de nem értettem, miért. Hisz neki annyi helye volt! A saját ágyam kényelmes volt ugyan, de egyedül éreztem magam. Ahhoz voltam szokva, hogy anyámmal és a testvéreimmel aludjak. Ez egyáltalán nem volt ugyanaz. Nyűszítve jeleztem Jakobnak, hogy valami nem stimmel.

– Majd megszokod, Ellie – hallottam a hangját a nagy ágy feől. – Egyszer mindannyiunknak meg kell szokni, hogy egyedül vagyunk.

Egy idő után meg is szoktam, de ez nem azt jelenti, hogy örültem is a dolognak. Időnként továbbra is meg-megpróbáltam lopva bebújni Jakob takarója alá. Sosem kiabált velem, nem is lökött le, de nem is engedte, hogy maradjak. Hamarosan úgys a saját ágýamban kötöttem ki. Végül beláttam, hogy egyszerűbb, ha ott is maradok.

Jakob néhány napig folyamatosan velem volt. Aztán egy reggel másfajta ruhát vett fel. Minden ruhadarabja sötét színű volt, és a tetejére felcsatolt egy súlyos övet, amin mindenfélék lógtak.

– Mennem kell dolgozni, Ellie – mondta. – Ne félj, nemsokára jövök!

Azzal elment.

Ez nem lesz így jó! Az sem volt jó érzés, amikor Jakob magamra hagyott a furgonban, de akkor visszajött végül. Próbáltam erre az

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

emlékre koncentrálni. Most is visszajön majd. Elhelyezkedtem, és csak vártam.

A várakozás borzasztóan embert – illetve kutyát – próbáló dolog volt.

Egy ideig az ágyamon hevertem, de végül az orrommal befurakodtam Jakob takarója alá. Az ágynemű megnyugtatóan őrizte az ő szagát. Ám egy idő után újra fészkelődni kezdtem, átmentem a nappaliba, és kinéztem az erkély üvegajtáján. Hátha azon át megpillantom majd Jakobot.

Nem így történt.

Végigszimatoztam a díspárnákat a kanapén. Azoknak is Jakobszaguk volt. Aztán rágcsáltam egy kicsit az egyik gumicsontot, amit tőle kaptam. Furcsa érzés volt valami ennyire íztelen dolgon rágódni, de a fogaim követelték, hogy valamit rághassanak, és Jakob mindig megdicsért („Jó kutya!”), valahányszor ezt vettem a számba. Rágtam tehát, és várakoztam tovább.

Jakobnak még mindig híre-hamva sem volt.

Talán ezúttal valóban megfeledkezett rólam. Vagy az is lehet, hogy baj érte! Talán megsebesült, azért nem tud visszatérni hozzám! Talán szüksége van rám! Hogyan jussak el hozzá, ha be vagyok ide zárva? Fel-alá járkáltam az ajtó előtt, és közben hangosan vinnyogtam.

A zár egyszer csak kattant egyet. Hátraugrottam. Az ajtó kitérült. Jakob! Visszajött!

– Hát, szervusz, te kis drága! – szólalt meg egy becéző hang.

Egyáltalán nem Jakob volt az.